

သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

သော်တာဆွေအပ်ကြောင်း
ရ.က.သမောင်းအပ်ကြောင်း

သံတော်စင်

THE MAGAZINE THRU

မပုသိမ်
တာဝန်ရှိသူ
သမိုင်းဝင်
တရားဝင်

အာကနဉ်နေ့
အထူးထုတ်
တစ်ပတ်တစ်နှစ် ၂၀ ပြည့်သည့်

အာကနဉ်နေ့အထူးထုတ်
အထူးထုတ်

(အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်)

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

အထူးထုတ် ၂ ပြည့်သည့်

သော်တာဆွေအပ်ကြောင်း ရ.က.သ ဟောင်း
အပ်ကြောင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

၄-၃-၁၉၉၅ ရက်နေ့တွင် ဆရာမသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ။
ဆရာသော်တာဆွေကွယ်လွန်သွားသောအခါ အဟိဝိုင်းတော်သား
အများ အပြား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

စာရှုသူများက-

ကျွန်တော့်အား မေးကြပါလိမ့်မည်။ "ဆရာတော်တာဆွေ
ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆရာသော်တာဆွေတပည့် အများ အပြားကျန်ရစ်
ခဲ့သည့်အနက် ကျွန်တော် သုဝဏ္ဏတစ်ယောက်တည်း ဆရာသော်တာ
ဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်၊ အမှတ်တရ ဂါရဝဒါနပွဲ" ကို (၁)
လပြည့်မှ စပြီး ယနေ့အထိ နှစ်စဉ်မပျက်မကွက် ဘာကြောင့်
ကျင်းပရပါသလဲ" ဟု ၊

ကျွန်တော် ဖြေပါမည်။

ကျွန်တော်သည် "၁၉၈၈" နှစ်ဦးပိုင်းတွင် "မိဘအမွေ"
အမြောက်အမြားရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ထိုစဉ်က-

ဆရာသော်တာဆွေသည် ကမာရွတ်မြို့နယ်မှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး အင်း
စိန်မြို့နယ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ချိန်ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာသည် စားဝတ်နေရေး
အဆင်မပြေသဖြင့် ဆရာသာဂဒိုးထံမှ ၄၅၀၀၀/-ကျပ် (ခုနစ်ထောင်ကျ

ပ) ချေးငှားထားကြောင်းလည်း သိရသည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် ပေါင်းတည်စန်းမြင့်အပြင် ကျွန်တော့်တပည့် "မောင်သင်းနွယ် (မြေပြန့်)နှင့် မောင်ချစ်ဇောတို့ (၄) ယောက် အင်းစိန်ဘိုကုန်းရပ်ကွက်" ရှိ ဆရာသော်တာဆွေနေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။

ဤတွင် ဆရာသော်တာဆွေ အခြေအနေကို သိခဲ့ရသည်။ ။

သို့နှင့်-

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်တွင် ရှိသော ငွေတချို့ကို မတည်ကာ ဆရာသော်တာဆွေ ကန်တော့ပွဲကို စီစဉ်ခဲ့သည်။ ။

ဆရာသော်တာဆွေကန်တော့ပွဲအတွက် ကျွန်တော်၏ အတိုင်ပင်ခံ ဆရာများမှ ဆရာကြီးသောကြာမောင်ကလေးနှင့် ပေါင်းတည်စန်းမြင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့်-

"ကျွန်တော်မှ မတည်ငွေထည့်ကာ ဆရာသော်တာဆွေအား တပည့်များ ၊ စာဖတ်သူများ စုပေါင်းကန်တော့ကြမည်အကြောင်း" ကို ဆရာသော်တာဆွေထံမှ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး "သောကြာစာစောင်" တွင် ကြော်ငြာခဲ့သည်။ ။

ဆရာသော်တာဆွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြော်ငြာနှင့် တစ်ထပ်တည်းသော ကြော်ငြာကို "ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း" တွင် သူကိုယ်တိုင် ထည့်ခဲ့လေသည်။ ။

သို့သော်-

"၁၉၈၈-၈လေးလုံး" ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါ်

က်လာခဲ့ပြီး အရေးပေါ်စီမံချက်ပုဒ်မ ၅(ည)ဖြင့် ကျွန်တော် အရေးယူခံခဲ့ရသည်။ ။ တောရတည်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ။ တိုက်ပိတ်ခံခဲ့ရသည်။ ။

သို့နှင့်-

ဆရာသော်တာဆွေ ကန်တော့ပွဲအား အိပ်မက်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

နိဂုံးချုပ်ရသော်-

ဤကဲ့သို့သော "ကန်တော့အကြွေး" တင်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်သောအခါ (ကျွန်တော်သည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ခဲ့ပြီမို့) အခြားတပည့်တွေကဲ့သို့ "သာမန်" မနေတော့ပဲ "ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်းအမှတ်တရ ဂါရဝဒါနပွဲ" ကို (၁)လပြည့်မှ စတင်ပြီး (နှစ်စဉ်မပျက်) ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့သည်။ ။

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်းအမှတ်တရ ဂါရဝဒါနပွဲကို ကျွန်တော်ဦးဆောင်ကျင်းပလာခဲ့သည် မှာ (၉) နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

အစပထမတွင် -

လူဦးရေ (၂၀)ခန့်သာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသော ဆရာသော်တာဆွေပွဲသည် ၃-၄ နှစ်အတွင်း လူဦးရေ(၂၀၀)ခန့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော်က အသက်အရွယ်လည်း ရ လာပြီး ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းတော့ အသွားအလာတွေလည်း နှေးကွေး လာပြီ အပင်ပန်းခံနိုင်မှု အားတွေလည်း လျော့ပါးလာခဲ့သည်။ ။

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်း အမှတ်တရ ဂါရဝဒါနပွဲ (၉)နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားတွင် ကြေငြာချက် (ဝါ) အသိပေးချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြောကြားခဲ့သည်။ ။

"ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်အရရော၊ ကျန်းမာရေးအရရော ဆရာသော်တာဆွေပွဲကို ဆက်လက်မပြုလုပ်တော့ပဲ ဤ (၉)နှစ်ပြည့်အပြီးတွင် နိဗ္ဗိတံတော့မည့်" အကြောင်း.....။

သည် တော့-

ချစ်ကိုကိုယု၊ ဗဂျီးကျော် (စစ်တွေ) ၊ ကျော်မင်းနိုင်(ညွန့်တင်ကျော်)၊ ရဲဘော်ကျော်ဆန်း စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပြင် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာကြသူများက

"ဆရာသော်တာဆွေ ဂါရဝဒါနပွဲကို ဆက်လက်ဦးဆောင်ပါရန်နှင့် ရုပ်မပစ်လိုက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံကြ" သည် ။ သို့ဖြင့် (၁၀)နှစ်ပြည့်သို့ ဦးတည်ခဲ့ရပြန်သည် ။

ဆရာသော်တာဆွေ ဂါရဝဒါနပွဲ (၁၀) နှစ်ပြည့်သို့ ဦးတည်ရသည်က ရိုးရိုးမဟုတ်၊ ရှယ်ဖြစ်လေသည် ။

အကြောင်းကား-

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်း (၁၀) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရအဖြစ် ဆရာသော်တာဆွေ ရေးဖော်များ တပည့်များ စုပေါင်းရေးသားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ကြသည် ။

သည် လိုဆိုတော့-

ကာတွန်းဦးဖေသိန်းအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည် ။ ကျွန်တော့်တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာမ "တင်မိခိုင်" ကဗျာဆရာ "လှပြုံးနိုင်" နှင့် စာရေးဆရာ "ဝေမိုးအောင်" တို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့ကြသည် ။

ဆရာဦးဖေသိန်းအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြချိန်မှာ စက်တ

င်ဘာလတွင် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် လမ်း၌ မိုးမိခဲ့သည်။ ။

ဆရာဦးဖေသိန်းအိမ်သို့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ၏ အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး စိုရွဲ့နေကြသည်။ ။

ဆရာဦးဖေသိန်းသည် လေဖြတ်ထားသည်။ ။ ဝါးပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်း ထိုင်နေသည်။ ။ စကားပြောတော့လည်း လေဖြတ်ထားသူတို့ ၏ ပုံစံအတိုင်း ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"သုဝဏ္ဏကျော်စိန်"ဆိုသည့် နာမည်လည်း ကြားလိုက်ရော ဆရာဦးဖေသိန်းနှင့် ဆရာကတော်ပါ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တမြဲကြည့်ကြသည်။ ။

ပြီးနောက်.....

ဆရာဦးဖေသိန်း၊ ဆရာဦးဖေသိန်းကတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သည်

"ဆရာသော်တာဆွေနှင့် အန်တီမေအကြောင်း၊ ဆရာသော်တာဆွေသား ကျော်ကျော်အကြောင်း ကာတွန်းဝင်းမောင်အကြောင်းနှင့် ဆရာသော်တာဆွေ အန်တီမေတို့ ၏ အချစ်တော် "ခွေးကြီး" "ရန်ကြီးအောင်" အကြောင်းတို့ ကိုပါ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောဖြစ်ကြသည်။ ။" (သူတို့ အားလုံးက ယခုမရှိကြတော့ပြီ)။

ထိုစကားဝိုင်းအပြတ်တွင် မှ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ လာရင်းအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။

ဆရာဦးဖေသိန်းသည် လေဖြတ်ခံထားရသည် မို့ စာရေးဖို့ မဆိုထားနှင့် စကားပင် ပီပီသသ ပြောနိုင်သော အခြေအနေမဟုတ်။

သို့သော်-

ဆရာကတော်သည် -

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်စဉ်က မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာဦး
ဖေသိန်းရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးကို ကျွန်တော့်အား မိတ္တူကူးပေးသည်။

ဆရာဦးဖေသိန်း၏ ဆောင်းပါးကို ကျွန်တော်လက်ခံရယူပြီးနောက်
ဆရာဦးဖေသိန်းက -

"ဟေး.... သုဝဏ္ဏ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ"

"မင်း ညောင်နှစ်ပင်ကို မရောက်ဘူးလား၊ သွားကြည့်စမ်း၊ ညောင်နှစ်
ပင်မှာ ပုတ်သင်ညိုတွေ အများကြီးကွ"

"ဗျာ"

ဆရာဦးဖေသိန်းစကားကို ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ဘာမှန်းလဲမသိ
ပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်များ လည်း ထို့အတူပါပဲ။ သူတို့ လည်း ဘာမှန်းမ
သိပုံနှင့် ဆရာဦးဖေသိန်း မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်
ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့်။

မကြာပါ။

ဆရာဦးဖေသိန်းက အသံမပီမသနှင့် ရယ်ရယ်မောမော တသော
သော ထပ်ပြောပြန်သည်။

"ညောင်နှစ်ပင်ကို မင်းတို့ မရောက်ဖူးသေးဘူးလား သွားကြည့်ကြစ
မ်း၊ အဲဒီမှာ ပုတ်သင်ညိုတွေ အများကြီးကွ၊ ဟား ...ဟား၊ ဟား ... ဟား
"

"အလို"

နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိဆိုသလို ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်မံပြောသောအခါမှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သဘောပေါက်ကြသည်။ ဆရာဦးဖေသိန်းနှင့်အတူ တအုန်းအုန်း ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်မိကြသည်။

ထိုနေ့က တစ်ခုမှတ်မိနေသေးသည်။

"ဟေ့ ... သုဝဏ္ဏ"

"ဗျာ..... ဆရာ"

"မင်းဆရာ သော်တာဆွေရဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ "အပ်" ကြောင်းဆောင်းပါးတွေထဲမှာ မင်းမယ်ဒလင်အတီးကောင်းတဲ့ အကြောင်းကို ငါဖတ်ရတယ်ကွ၊ အဲဒါ အဟုတ်လား"

ဆရာဦးဖေသိန်းစကားကို ပထမတော့ ကျွန်တော်နားမလည်။

"ဘာလဲဟ ကျွန်တော့်ဘဝ "အပ်" ကြောင်း"။

သို့သော်-

"မင်း မယ်ဒလင်အတီးကောင်းတဲ့ အကြောင်းကို ငါဖတ်ရတယ်" ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း နောက်ဆက်တွဲပြီး ပါလာတော့မှ -

"ဪ..... ဆရာဦးဖေသိန်းပြောတဲ့ "မင်းဆရာ သော်တာဆွေရဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ "အပ်" ကြောင်းဆိုတာဟာ ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုပြောတာကိုး" ဟု သိလိုက်ရတော့သည်။

ဆရာဦးဖေသိန်းပြောသည် မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဆရာသော်တာဆွေသည် သူ၏ -

"ကျွန်တော်ဘဝဇာတ်ကြောင်း" ရှည်ကြီးကို ရေးရာတွင် ရေးပြီးသားအကြောင်းအရာများကို "အပ်" ကြောင်းထပ်သလို ပြန်ပြန်ရေးလေ့

ရှိသည် ။

ကျွန်တော်သည် -

ဆရာဦးဖေသိန်းပြောသော ဆရာသော်တာဆွေ "အပ်" ကြောင်း ဆိုတာကို သဘောကျသည် ။

ကျွန်တော်ဝန်ခံလိုက်ပါသည် ။

ကျွန်တော်၏ ယခုစာအုပ်ပါ စာများ သည် လည်း ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းများ ဖြစ်ပါသည် ။

ဤစာမူများ သည် (များ သောအားဖြင့်) မဂ္ဂဇင်းတချို့တွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ရေးသားခဲ့ပြီးသော စာမူများ အများ ဆုံးပါဝင်ပါသည် ။

ဆိုရသော်... ဤစာအုပ်သည်

ကျွန်တော့်ဘဝ "အပ်" ကြောင်းများ ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့်....

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ရ.က.သ တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဤစာအုပ်အား "ရ.က.သ ဟောင်း အပ်ကြောင်း" ဟု အမည်ပေးလိုက်ပါသည် ။

မေတ္တာများ စွာဖြင့်

သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

တက္ကသိုလ်-ဆရာမတစ်ဦး

ဆရာသုဝဏ္ဏကျော်စိန်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၃၀၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၁) ရက်၊ ၁၂-၄-၁၉၄၃ တွင် အဖဦး မောင်ရင် အမိဒေါ်မြတို့ မှ နတ်စင်ကုန်းရပ်ကွက် (ယခု-အမှတ် "၂" ကျောင်းလမ်း) မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ ။ တာမွေမြို့နယ် ၊ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက် အမှတ် (၃၉) ၊ အောင်မင်္ဂလာမြို့ပတ် လမ်းတွင် ကြီးပြင်းသည်။ ။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် "သောကြာစာစောင်" ၌ ဟာသဝတ္ထု တိုတစ်ပုဒ် ဖော်ပြခံခဲ့ရပြီးနောက် စာပေနယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ပင် ဆရာသော်တာဆွေ ထုတ်ဝေသော "သော်တာဆွေ ၏ အဟိ" တွင် စာမူသွားပို့ရင်း ဆရာသော်တာဆွေ ဆရာသော်တာဆွေ ဇနီး "အန်တီမေ"တို့ နှင့် စတင်တွေ့ဆုံကာ မိသားစုကို ရင်နှီးခဲ့ကြသည်။

။

"အဟိ"၊ "သောကြာ" ၊ "ဟာသစာစောင်" ဟူသော တစ်ကျပ်တန် မ

ဂဇင်း (၃)စောင်တွင် ခေါင်းစဉ်သေ (၃) ခုဖြင့် "ပင်တိုင်" ရေးခဲ့သည် ။
အဟိတွင် "ကဗျာပန်းခြံ" ၊ သောကြာတွင် "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးမှ
ဟာသများ " (နောင်သော်... ရင်ထဲထင်ဆဲ ပုံရိပ်များ)၊ ဟာသစာစောင်
တွင် "ကျွန်တော်ဇာတ်ဆရာ" စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ရ.က.သ (ရန်ကုန်ခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ
သမဂ္ဂ၊ တာမွေကျောက်မြောင်းတိုက်နယ်) တွင်
အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် "၆" ခရိုင်ငြိမ်းချမ်းရေး
ဆန္ဒပြပွဲတွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ (ရ.က.သ) သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်အဖြစ် "
တာမွေကျောက်မြောင်းတိုက်နယ်" မှ ပါဝင်ခဲ့သည် ။

ဧရာဝတီတိုင်း ၊ မအူပင်မြို့တွင် အမှုထမ်းဘဝဖြင့် နေစဉ်ကာလအ
တွင်း (အငြိမ်းစားယူသည် အထိ) မ.ဆ.လ ပါတီသို့ လုံးဝမဝင်ဘဲ ရှောင်
ရှားခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် မိမိပညာအရည်အချင်းနှင့် သင့်လျော်သော ရာ
ထူးများ မရရှိဘဲ၊ ပါတီကေဒါနှင့် ဆရာမွေး၊ တပည့်မွေးများကြားတွင်
သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ညတွင် "အရေးပေါ်စီမံချက်ပု
ဒ်မ-၅၂" ဖြင့် အရေးယူခံခဲ့ရသည် ။ ထိုသို့ အရေးယူခံရစဉ်ကာလအတွ
င်း အင်းစိန်တောရ-(၅) တိုက်၊ (၄) တိုတိုက်နှင့် (၄)ရည်တိုက်တို့ တွင် (၅
)လနှင့် (၇) ရက်နေခဲ့ရကာ တရားသေလွတ်မြောက်ခဲ့သည် ။ သို့သော်
ရှေ့နေ"ချုပ်" ရုံးမှ မကျေနပ်၍ အယူခံဝင်သဖြင့် ထောင် (၁)နှစ် ကျခဲ့ရ
သည် ။

ဆရာသည် ပင်ကိုရေး ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထု "ဗေဒါနှင့်အတူ ရေနင့်
အတူ" တစ်ကျပ်တန်ကိုလည်းကောင်း၊ "လူသွားလမ်းမှ မြက်ပင်များ " ၊
"သွေးကပြောသော ကဗျာများ " နှင့် "အင်အားစုကဗျာများ "ဟူသော စု

ပေါင်းကဗျာစာအုပ် တစ်ကျပ်တန် (၃)အုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် "ဆရာသော်တာဆွေနှင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတို" များ စာအုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် "သော်တာဆွေ (သို့မဟုတ်) လူ" စာအုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် "သော်တာဆွေ၏ အဟိ ခေတ်နှင့် ရင်ထဲထင်ဆဲပုံရိပ်များ " နှင့် "သော်တာဆွေအပ်ကြောင်း၊ ရ. က.သ ဟောင်း အပ်ကြောင်း" စာအုပ်တို့ ကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၊ ယခု အခါတွင် "အဲဒါသော်တာဆွေ" စာအုပ်နှင့် "သော်တာဆွေနှင့် တပည့်များ " စာအုပ်တို့ ကိုလည်းကောင်း ရေးသားပြီးစီးပြီး ထုတ်ဝေရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရသည်။ ။

ဆရာသည် "စုပေါင်း" အပါအဝင် "ပင်ကိုရေးလုံးချင်း" စာအုပ် (၃၀) ကျော်၊ ကဗျာပုဒ်ရေ (၁၀၀) ကျော်၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးစာညွန့်၊ အက်ဆေး (၃၀၀၀)ကျော် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။

ဆရာသည် ယခုအခါ-

စာပေရေးသားခြင်းသက်သက်ဖြင့်-

ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ ။

ဆရာနှင့် ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာမှာ

သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

အမှတ် - ၂၆၅၊ နီလာ (၆)လမ်း၊ စံပြ(၈)

ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀၁၈၉၅၀

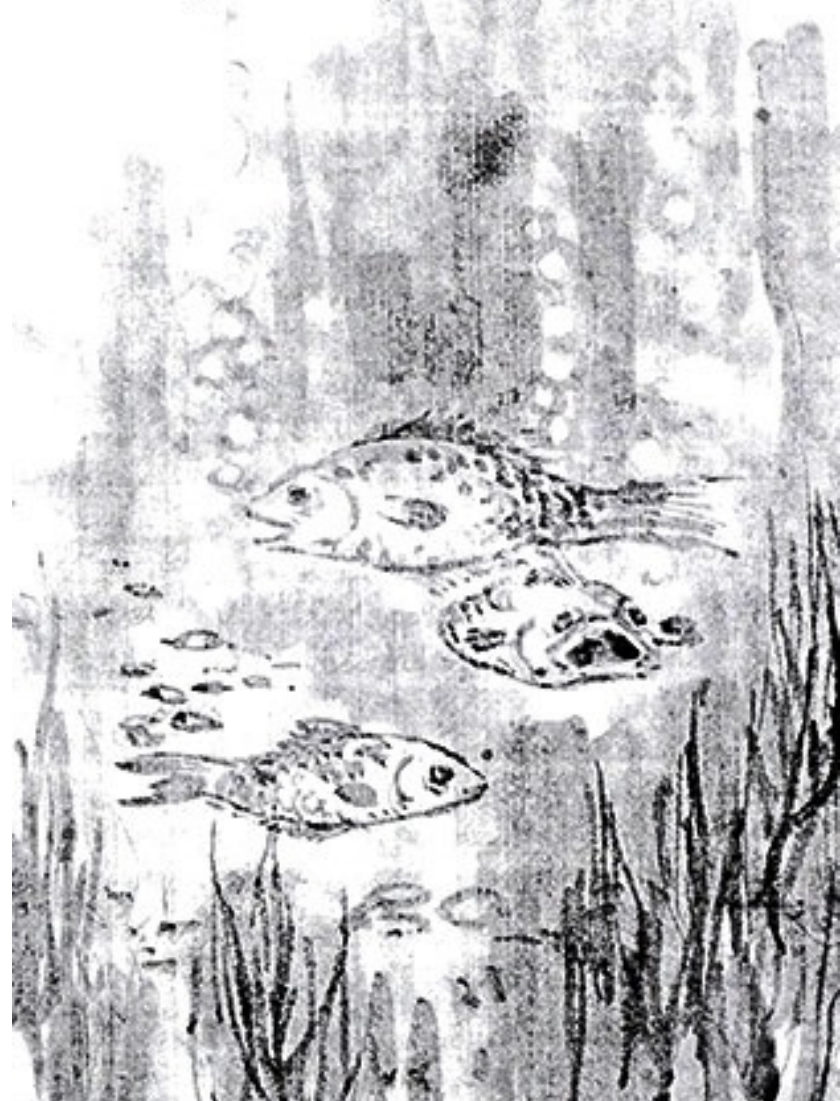

ဆရာဆင်မြကြွေးကောင်းသိန်း၊ ဆရာသုဝဏ္ဏကျော်စိန်နှင့် လှိုး

ဆရာသုဝဏ္ဏကျော်စိန်နှင့် လှိုး ဓာတ်ပုံ-ဆန်းဝင်းစွန်း

ငါးကလေးတွေ
အစားအသောက်

ငါးကလေးတွေ ချမ်းတဲ့ နေ့

(၁)

"ပညာမရှိ သူ၏ ဝန်ထမ်းတဲ့ "

စာတတ်မှ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဖူလုံမယ်။
တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အကျိုးရှိမယ်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အမျိုးကို ကိုယ်ချစ်ရမယ်။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်ချစ်ရမယ်။

"မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိအပ်တယ်။ ဒါမှ လည်း တိုင်းပြည်
တိုးတက်မှာ "

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်ဖေဖေ မကြခဏပြောလေ့ ပြောထ
ရှိသော စကားများ ပင် ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေသည် တော်လှန်ရေးတုန်းက ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သ
ည့် စစ်မှုထမ်းဟောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

"ဖေဖေ... ဒီစကားမျိုး သားကို ခဏခဏ ပြောတယ်နော်။ သားကို စ
စ်သားဖြစ်စေချင်လို့ လား ဖေဖေဟင်"

"ငါ့သား အယူအဆ မှားနေပြီ"

အခု ဖေဖေပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ မိဘတိုင်းက သားသမီးတွေ
ကို မကြာမကြာ ပြောပေးရမယ့် စကားမျိုးပဲကွ။

"ဒါမှ တို့ တိုင်းပြည်ဟာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်မြင့်မားပြီး ထာဝရတိုးတက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်တော့မပေါ့"

"....."

"ပြီးတော့ သားကို ပြောရဦးမယ် သားက စစ်ထဲဝင်ရမှာ စိုးသလား ကွ .. ဟေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"ဖေဖေ သားကိုပြောချင်တာက လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲတယ်။ လူ့ဘဝ ကို ရပြန်တော့ ယောက်ျားဘဝ ရခဲတယ်။ အဲ.... ယောက်ျားဘဝ ရပြန်တော့ လည်း စစ်သားဖြစ်ခဲတယ်။

စစ်သားဖြစ်ပြန်တော့လည်း စစ်သားကောင်း ဖြစ်ခဲတယ်.... သားရဲ့ ။ ပြီးတော့ စစ်တပ်ဆိုတာ စနစ်တကျ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် သိပ်သိပ်သည်းသည်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်း စည်းကမ်းအရာများ စံထားလောက်တယ်။

တခြားမကြည့်နဲ့ ၊ ဖေဖေတို့ အိမ်ရှေ့က "ဖိုးထောင်" ကြည့်။ အရင်က စည်းမရှိကမ်းမရှိ လပ်လျားလပ်လျားကောင်။ အခု စစ်ထဲဝင်သွားတာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့အနေအထိုင် သူ့စည်းကမ်းကို ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲက အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ ကောင်တောင် မိတော့လို့ လား"

"ဖေဖေပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စစ်ထဲတော့ မဝင်ချင်ဘူး ဖေဖေ"

"သားက သဘောပေါက်တယ်လို့ သာဆိုတယ် သဘောမပေါက်ပါဘူး ဖေဖေ မင်းကို စစ်ထဲဝင်ရမယ်လို့ လည်း ထည့်မပြောမိပါလား။ ဖေဖေသားဟာ အချိန်တန်ရင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတ

ယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ သား နားလည်ပါပြီ ဖေဖေ စစ်သားဖြစ်တာနဲ့ သားလည်း စစ်သားဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုးတော့ သားမနှစ်သက်နိုင်ဘူး။

သား စစ်ထဲဝင်ရင် အဲဒီနေ့ဟာ "ငါးကလေးတွေ ချမ်းတဲ့ နေ့" ပဲ ဖေဖေ ၊ ငါးကလေးတွေ ချမ်းတဲ့ နေ့ပဲ"

"ဘားကွ.... သား... ငါးကလေးတွေ ချမ်းတဲ့ နေ့ ဟုတ်လား၊ အောင်မယ်လေး ငါ့သားကတော့ ကဗျာသမားစာသမားလို့ မပြောရဘူး၊ ကြံကြံ ဖန်ဖန် ငါးကလေးတွေ ချမ်းတဲ့ နေ့တဲ့ဟား...ဟား.....ဟား"

အတိဿရဝုတ္တိအလင်္ကာမြောက်သော ကဗျာဆန်ဆန် ကျွန်တော်စကားကိုကြာပြီး ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေသည် ။

*

(၂)

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်က သတ္တမတန်းသည် အစိုးရစစ်ဖြစ်သည် ။ သတ္တမတန်းအောင်ပြီး ရှစ်တန်းတွင် တစ်နှစ်နေပြီးက ဆယ်တန်း (တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း) ဖြေရသည် ။

ကျွန်တော်သည် ထို(၁၉၆၁-ခုနှစ်)က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းရောက်နေလေပြီ။ ထိုခေတ် ထိုအတန်းက ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်မှ နှစ်ဆယ်နှစ်အတွင်း ရှိကြသူများ ဖြစ်သည် ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သည် လူကြီးစိတ်မဝင်ကြသေး။

ဂေါ်လီရိုက်၊ သားရေကွင်းပစ်၊ လောက်လေးခွပစ်၊ ကန်တော်ကြီးတွ

င် ရေကူးနှင့် ဆော့ကောင်းနေတုန်း ရှိကြသေးသည်။ ။

ယခင် တာမွေ အစိုးရတန်းမြင့် ကျောင်း (ယခု အ.ထ.က (၂) တာမွေ) ၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး စည်းကမ်းကြီးမှု၊ အုပ်ထိန်းခြင်းကောင်းမှု တို့ကြောင့် ကျောင်းတော့ မပြေးဖြစ်ကြ။

သို့သော် ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စာကျက်မည်ဟု အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ကြလျက် ကန်တော်ကြီး "ကနေဒီကျွန်း" သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်ကြသည်။ ။

ထိုစဉ်က ကန်တော်ကြီး ကနေဒီကျွန်းသည် ယခုကဲ့သို့ သာယာစည်ကားသော ကျွန်းကြီးမဟုတ်။ သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်များ ထူထူစိပ်စိပ် ပေါက်နေသဖြင့်တကယ့် "တော" ကြီးအသွင် ဖြစ်နေသည်။ ။

တော်ရုံတန်ရုံလူ မသွားဝံ့ ၊ မဝင်ဝံ့ကြ။

ကျွန်တော်တို့ မျောက်လောင်းကလေးများ သည် သာ ပျော်စရာဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ။

ယင်း ကနေဒီကျွန်းတွင် သစ်ပင်များ စွာ ပေါက်လျက်ရှိရာ သရက်ပင်များ သည် ဆွေမျိုးအများ ဆုံး ဖြစ်သည်။ ။ သရက်အမျိုး စုံလင်ရုံမက အရွယ်အစားကလည်း အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ။ တောသရက်နှင့် "မနော်နွယ် (ခေါ်) ဝိုင်" သရက်ပင်များက အများ ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် စာကျက်မည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကနေဒီကျွန်းသို့လာကြသည်။ ။ ရေကူးကြသည်။ သရက်သီး ပစ်စားကြသည်။ ။ ကျီးကန်း ပစ်ကြသည်။ ။

"လှကြည်" လက်ညှိုးညွှန်ရာ သရက်ပင်ကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဒန်အိုးဖုံးအငယ်အရွယ်ခန့်မျှရှိ ထူထူဝိုင်းဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို သရက်
ကိုင်းကြီးတစ်ခုတွင် တွဲလောင်းကြီး တွေ့ရသည်။ ။

"အေးကွ.... အဲဒါဘာလဲ လှကြည်"

"ဟ နင်မေကလွှား ငါလည်း ဘယ်သိမှာ လဲ"

ထိုအခြေအနေကို (အတွေ့အကြုံရှိသူ) နယ်ကပြောင်းလာသူ "မောင်
ငယ်" က ဝင်ကူရှင်းပေးသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒါ ပျားအုံကွ"

"ဘာ...."

"ပျားအုံလေကွာ... ပျားအုံ"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သားတစ်တွေသည် ပျားအုံကို တအံ့
တဩ ဝိုင်းကြည့်ရှုကြသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ပျားအုံကို တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ"

လှကြည်၏ စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်တော့်လက်ထဲရှိ လောက်လေးခွ
က ပစ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ။

"ထိတယ်ကွ"

"ဆက်ပစ်ကွာ"

သူငယ်ချင်းများ ၏ အားပေးသံကြောင့် ကျွန်တော့် လောက်လေးခွ
က နောက်ထပ် သုံးချက်ဆက်ပစ်ဖြစ်သည်။ ။

ပစ်ချက် လေးချက်စလုံး ပစ်မှတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ထိသည်။ ။ ကျွန်
တော်က ပီတိဖြင့် ဦးခေါင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကျန်သူငယ်ချင်းအု
ပ်စုကလည်း ဦးခေါင်းနောက်လန်မတက် မော့ကြည့်ရင်း လက်ခုတ်တီး

နေကြသည်။ ။

သူတို့ အသိုက်အအုံကို ရန်ရှာခံရသော ပျားများ သည် "ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ" အထက်သို့ ပျံတက်သွားကြသည်။ ။ ပြီး "ဝေါခနဲ" အောက်စိုက်ဆင်းလာကာ ကျွန်တော်တို့ ဆီသို့ ပျံသန်းလာကြသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ...ပျားတွေလာကြပြီ ၊ ပြေးကြ ... ပြေးကြ"

ဘာမှ အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ကြည့်နေစဉ် မောင်ငယ်၏ အသံနက်ကြီးနှင့် သတိပေးသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ။

ထိုသို့ မောင်ငယ်အသံကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ငေးကြောင်ကြောင်နှင့် အံ့ဩနေကြသည်။ ။ မောင်ငယ်ကား ပြေးလေပြီ။

"အောင်မယ်လေးဗျာ....."

လှကြည်အပါအဝင် ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အသံကို စီခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"အောင်မယ်လေးဗျာ....."

ကျွန်တော်သည် မြွေနှင့်ကင်းမှ တစ်ပါးအခြား အကောင်မျိုးစုံအကိုက်ခံရဖူးသည်။ ။ ဤမျှစူးစူးရှရှ (အသည်းခိုက်အောင်) နာကျင်မှုမျိုးကို မခံစားဖူး။

အကိုက်ခံရသည့် နေရာများကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လက်သည်းခွံလောက်ကြီးသည့် အပိမ့်ကြီးများ ချက်ချင်းထွက်လာသည်။ ။ နောက်ကျသည့်ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးမိသည်။ ။

မြတ်စွာဘုရား ပျားများ သည် လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်ပါလာကြပါတကား။

နာကျင်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သော ကျွန်တော်သည် နီးရာချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း အတင်းတိုးဝင်လိုက်သည် ။ ပျားများ သည် သဲကြီးမဲကြီး ဇွဲကြီးကြီးနှင့် လိုက်လာကြသည် ။ ပျားအုပ်စုက ပို၍ ပင်များ လာသည် ။ ပို၍ ပင်ဒဏ်ချက်ပေးမှန်လာသည် ။ ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆက်ခံနေရပါက အသက်ပင် သေနိုင်သည် ။

မတတ်သာတော့သည့်အဆုံး ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာချုံပုတ်ထဲမှ ထပြေးသည် ။ မနီးမဝေးရှိ ကန်တော်ကြီးရေပြင်အစပ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည် ။ ပြီး ရေငုတ်နေလိုက်သည် ။

ခဏအကြာတွင် မှ အသက်ရှူရန် ခေါင်းဖော်ကြည့်လိုက်သည် ။

"အာဂကောင်တွေ ရေပြင်ပေါ်သို့ဝဲကာ ရန်သူကို ရှာဖွေနေတုန်းပါကလား"

ကျွန်တော်သည် ရေထဲတွင် ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် နာရီဝက်ခန့် ကြာသည် ။ ထိုအခါမှ ပျားများ ရှင်းသွားသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု အသံပေးကာ လူစုကြသည် ။ အဖုအဝိမ့် ဒဏ်ရာအသီးသီးက လူတိုင်းတွင် ရှိနေကြသည် ။

"ဒီလောက်ဇွဲကြီးပြီး ဒီလောက် စည်းရုံးတဲ့ ကောင်တွေ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး တကယ့် လက်သံပြောင်တယ်"

စိန်ဝင်းက အံ့သြသံလိုလို ချီးကျူးသလိုလိုနှင့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဆိုသည် ။

"ငါ့အဖေပြောတာတော့ ငါကြားဖူးတယ်ကွ။ ဒီကောင်တွေ ညီညွတ်တယ်။ အမျိုးချစ်တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ"

"အောင်မယ်... သောက်ရေးထဲ ခွေးမသားက စကားကြီးစကားကျယ်"

စာပေသမား ကျွန်တော့် စကားကြီးစကားကျယ်ကို မောင်ငယ်က ဟိန်းဟောက်မာန်မဲသလိုလုပ်ကာ ချေဖျက်ပစ်သည်။

"ကဲ ကိုယ့်လူတို့ အာချောင်မနေကြနဲ့ ။ လာလာ ။ဒီက မြန်မြန်ထွက်ကြမယ်။ တော်တော်ကြာ မင်းတို့ အဘတွေ ပြန်လာမှ ဒုက္ခတွေ့နေကြဦးမယ်"

လှကြည်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်က လှကြည်နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

"ကဲ ဒီမှာ ခဏနားရင်း ကျီးကန်းပစ်ရအောင်ကွာ"

ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို အားလုံးကလက်ခံပြီး ခေတ္တနားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားနေသော နေရာသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ (ယခု အ.ထ.က(၁)တာမွေရှေ့) ရှိချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ မြေကွက်လပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ခြုံကြီး တောကြီး သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။

မိုးဦးကျစဖြစ်သဖြင့် ကျီးကန်းအခေါင်နီကလေးများ ဥဒဟို ပျံနားပျံနားလုပ်နေကြသည်။ ကုက္ကိုပင် အမြင့်ကြီးဆီသို့ ကျွန်တော် လောက်လေးခွကို သေသေချာချာ ချိန်လိုက်သည်။

"ဖောက်" ဆိုသော ထိခိုက်မိသံနှင့်အတူ ကျီးကန်းအခေါင်နီကလေးတစ်ကောင် ဝေ့ဝဲကာကျလာသည်။ မုဆိုးကျော် "အလန်ကွာတာမိန်း" ကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးကြသည်။

စိန်ဝင်းက ကျီးကန်းထိုးကျရာ ချုံပုတ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ ကျီး

ကန်းသွားကောက်သည် ။ ကျီးကန်းသား စားရတော့မည်မို့ ပျားတုတ်ခံ ရသော ဒဏ်ရာများကိုပင် မေ့လျော့နေကြသည် ။

"ဟ... ဟ.. လုပ်ကြပါဦးဟ"

ချုံပုတ်အတွင်းသို့ ကျီးကန်းသွားကောက်သော စိန်ဝင်း၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုသည် စိန်ဝင်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ဝင်သွားကြသည် ။

ဟ...ဟ.... လုပ်ကြပါဦးဟ

စိန်ဝင်းသည် ကျီးကန်းအသေကောင်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်မြှောက်ထားလျက် သူ့ခြေထောက်များ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခြေထောက်များကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ လားလားပုရွတ်ဆိတ်များက ဝိုင်းတွယ်နေကြခြင်းပါတကား။

ကျွန်တော်တို့ က စိန်ဝင်းကို ငြိမ်သွားအောင် ဝိုင်းဆွဲထားလိုက်ကြသည် ။ သူ့ခြေထောက်မှ ပုရွတ်ဆိတ်များကို လက်နှင့် သပ်ချကြသည် ။ ပုရွတ်ဆိတ်နီများ သည် သူ့အုံ သူ့နေရာ သူ့အမျိုးကိုထိလျှင် လက်ပိုက်ကြည့်နေတတ်ကြသည့် သတ္တဝါများ မဟုတ်၊ သေသေကျေကျေ အသက်ကို ရင်း၍ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကြသည် ။

လက်နှင့်သပ်ချနေသည့်ကြားက ဖင်ထောင်အောင် ကိုက်လျက် သတ္တိပြကြသည် ။ အုပ်စုလိုက်အသေခံကြသည် ။ ကျွန်တော်သည် စိန်ဝင်းကို ကူညီရင်း ပျားနှင့်ပုရွတ်ဆိတ်တို့ ၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်သည် ။

"အမျိုးကိုထိ မချီအောင်နာပြီး အသက်သေသည် အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည့် တကယ့်မျိုးချစ်သတ္တဝါများ ပါတကား"

"ဟ...ဟ လုပ်ပါဦးဟ ကျော်ကြီးရေ။ လုပ်ပါဦးဟ"

အဖြစ်အပျက်တို့ က ဆက်တိုက်ပင်။ ပျားတုပ်သည် ။ ပုရွတ်ဆိတ်ကို ကံသည် ။ ဟောကြည့် ... ယခုကျီးထိုးပြီ။

ကျီးတို့ သည် လည်း စိန်ဝင်းလက်ထဲမှ ကျီးအခေါင်နီကလေးကို မြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကို သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေသည် ။

ကျီးကန်းတို့ ၏ ထိုးဆိတ်မှုကြောင့် "ခေါင်းတုံးပြောင် အုန်းမောင်" ၏ ဦးခေါင်းတွင် သွေးထွက်သွားသည် ။ လှကြည်၏ လက်တွင် ဖူးယောင်သွားသည် ။

ကျွန်တော့်ကျောက်ကုန်းတွင် ခြစ်ရာထင်သွားသည် ။ မောင်ငယ်၏ နားထင်တွင် သွေးစို့သွားသည် ။ စိန်ဝင်း၏ မျက်နှာတွင် အပိမ့်ကြီးတစ်ခု ထပ်တိုးသွားသည် ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ကံမကောင်းပါ။ တစ်နေ့တည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုလည်း မှတ်မှတ်သားသားရှိခဲ့ရသည် ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေသည် ထိုနေ့မှ စ၍ ပျားအုံအနီးသို့လည်းကောင်း၊ ပုရွတ်ဆိတ်အုံအနီးသို့လည်းကောင်း၊ ကျီးကန်းများကိုလည်းကောင်း ကြောက်လန့်ပြီး ဝေးဝေးက ရှောင်ရှားလေတော့သည် ။

*

(၃)

တစ်နေ့က ကန်တော်ကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ဖေဖေအား ကျွန်တော်ပြောပြဖြစ်သည် ။ဖေဖေ အပြစ်တင်ရုံမက ရိုက်

လည်း ရိုက်စေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အရဲစွန့်ကာ ပြောပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေသည် မဆူမရိုက်ရုံမက ဂရုတစိုက်ပင် နားထောင်နေလေသည်။

"ဟ..... ငါ့သားက တစ်ရက်တည်းနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီအထဲက ပညာယူရင် အများကြီးပေါ့ကွာ။"

အင်း..... အဲဒီသတ္တဝါလေးတွေရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ။
။ အဲ အဲ.....ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ကန်တော်ကြီးမသွားနဲ့ ။ လောက်လေးခွမကိုင်နဲ့ ။ အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်တယ်ကွ"

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမပြောဆိုပြီး သတင်းစာ ဆက်ဖတ်နေသည်။

"တောက်"

သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေထံမှ တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ။ ဘာမှန်းမသိသော ကျွန်တော်က ဖေဖေကို အထိတ်အလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ ကောင်တွေကွာ"

ဖေဖေက တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ..... ဖေဖေ"

ကျွန်တော်ရဲ့ မရဲတရဲအမေးကို ဖေဖေက တုံ့ ပြန်လာသည်။

"တရုတ်ဖြူတွေလေကွာ တရုတ်ဖြူတွေ၊ ဒီကောင်တွေ ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်နေကြပြီ"

"ဘယ်လို ဖေဖေ"

"တရုတ်ဖြူတွေပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ မြန်မာပြည်နယ်စပ်ကို လာတိုက်ကြတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဖေဖေ"

"ဟ.... ဘာဖြစ်ရမှာ တုံး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်လာတဲ့ ကောင်တွေကို ပြန်ချရမှာ ပေါ့"

ဖေဖေသည် ပြောပြောဆိုဆို သတင်းစာကို သဲကြီးမဲကြီး ဆက်ဖတ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားဆက်မပြောတော့။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေကိုတစ်လှည့် ဖေဖေလက်ထဲမှ သတင်းစာကို တစ်လှည့်ကြည့်လျက် ငေးကြောင်ကြောင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

*

(၄)

"ကျော်ကြီး.... မင်းကြားပြီးပြီလား"

"ဘာတုံးဟ ... လှကြည်ရ"

"တရုတ်ဖြူကိစ္စလေကွာ"

"အောင်မာ မင်းက ဒါကိုစိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဟ.. စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးကိစ္စပဲ။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရော၊ ဈေးထဲမှာ ရော၊ ငါတို့ ကျောင်းမှာ ရော ဒီကိစ္စက ရှေ့တန်းကို ရောက်နေပြီလေ"

ကျောင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူငယ်ချင်းလှကြည်၏ စကားကြောင့် "တွေခနဲ" ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကြည့်စမ်း လှကြည်လိုကောင်မျိုးတောင် ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားနေပါလား။

"ဒီမယ် ... ကျော်ကြီး"

"ပြော လှကြည်"

"မြို့ထဲမှာ ဆန္ဒပြနေကြတာ မင်းသိသလား"

"ဟင့်အင်း....."

"မင်း ဘယ်မှ မသွားဘူးလား၊ ဘာသတင်းမှ မရဘူးလား"

"ဟငါက အိမ်မှာပဲ စာကြည့်နေတာ"

"ဒီကောင်တွေ ရိုင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ကိုယ် အေးအေးမနေဘဲ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်ကို စော်ကားတယ်။ တော်တော်လူပါးဝတဲ့ ကောင်တွေ"

လူတိုင်းလူတိုင်း မျိုးချစ်စိတ်အခံကလေးများ ရှိကြသည် ကို ကျွန်တော်ယုံကြည်လိုက်သည် ။ ယခု ကျွန်တော်ပင် ဒေါသထွက်နေပြီ။

"ဒီမယ်ကျော်ကြီး မင်းမှတ်မိသေးလား"

"ဘာကိုလဲလှကြည်"

"ပျားတို့ ၊ ပုရွတ်ဆိတ်တို့ ၊ ကျီးကန်းတို့ လေ"

"ဘာလဲ..... လှကြည် ၊ ကန်တော်ကြီးသွားပြီး မုဆိုး လုပ်ကြဦးမလို့လား"

"ငါတော့ မလိုက်ဘူး၊ ငါ့ဖေဖေက မကြိုက်ဘူး"

"အာဒီကောင် တယ်နားဝေးတာပဲ ပျားတို့ ၊ ပုရွတ်ဆိတ်တို့ ကျီးကန်းတို့ ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်လေ၊ မင်းပဲပြောခဲ့ပြီး မေ့နေပြီလား အခုလည်း....."

"ဘာ အခုလည်း လဲ"

"အခုလည်း ငါတို့ အလှည့် ရောက် လာပြီကွ၊ တရုတ်ဖြူက ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်စော်ကားနေပြီလေ။ ဒီတော့ တရုတ်ဖြူကို ငါတို့ ပြန်ချကြရမယ်"

"ဟေ့ကောင် လှကြည်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ မင်းက ဘာနဲ့ ပြန်ချမှာ လဲ။ ဟိုက နယ်စပ်မှာ ငါတို့ က ရန်ကုန်မှာ အလကားခွေးကောင်"

ကျွန်တော်ပြောမယ့်သာ ပြောရသည် ။ အမှန်တကယ်ပင် လှကြည်ကို အထင်ကြီးသွားသည် ။ ဒီကောင် ဒီစိတ်မျိုး ရှိမည်မထင်။

*

(၅)

ယခုတော့ တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်စစ်ဆင်နွှဲရင်း မြန်မာ့ "လေသူရဲကောင်း ဗိုလ်ပီတာ" ကျဆုံးသွားသတဲ့ ။ အံ့ကြိတ်မာန်ခဲကာ တံတွေးမျိုချနေရသည့်ကာလတွင် ဖော်ပြပါ သတင်းဆိုးကြီးက ထွက်ပေါ်လာသည် ။

သတင်းစာတိုင်းတွင် စာလုံးမည်းကြီးများ နှင့် ဖော်ပြကြသည် ။ ထိုနေ့ညနေက အမေရိကန်သံရုံးကို လူစုလူဝေးကြီးနှင့် ဆန္ဒပြကြသည် ။ ထိုဆန္ဒပြပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုလည်း ပါသည် ။

နိုင်ငံတကာစည်းကမ်းကို လိုက်နာလေးစားသော မြန်မာအစိုးရသည် အမေရိကန်သံရုံးကို အကာအကွယ်ပေးသည် ။ စောင့်ရှောက်သည် ။ အိမ်ရှင်ပီသစွာ ဧည့်သည် ကိုကူညီသည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန်သံရုံးသည် ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီး၏ ပယောဂနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်။ အန္တရာယ်မရှိ။ အထိအခိုက်မရှိ။

မည်သည့်ပြဿနာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု ရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့ ည (၉) နာရီထိုးပြီ။

ကျွန်တော်၊ မောင်ငယ်၊ လှကြည်၊ စိန်ဝင်းနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင် အုန်းမောင်တို့ သည် တစ်ကျောင်းတည်းသားများ ဖြစ်သလို တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားများ လည်း ဖြစ်ကြသည်။

ဆန္ဒပြပွဲမှ အပြန်ည (၉)နာရီတိုင် မအိပ်ဖြစ်ကြသေး။ လမ်းထိပ်ရှိ အုတ်ခုံတွင် ထိုင်လျက် စကားဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။

"ကျော်ကြီး...ငါပြောတာ မင်းမှတ်မိသေးလား"

"ဘာလဲ လှကြည်"

"ပျားတို့ ၊ ပုရွတ်ဆိတ်တို့ ကျိုးကန်းတို့ အကြောင်းလေ"

"မှတ်မိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟ ... သူငယ်ချင်းရ"

ပျားကိုထိလို့ ရလို့ လား၊ ထိကော ထိဖူးခဲ့ပြီး မဟုတ်လား တစ်ကောင်မကျန် တုံ့ပြန်ကြတယ်။

ပုရွတ်ဆိတ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ အတုံးအရုံး အသေခံကြတယ်။

ကျိုးကန်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မကြောက်မရွံ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ကြတယ်။

"မင်း..... ဘာပြောချင်တာလဲ လှကြည်"

"ဒီလိုကွာ..... တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သူ့အမျိုး၊ သူ့နေရာကိုထိရင် အရိုးကြေကြေအသက်သေသေ စုပြုံပြီး တိုက်ခိုက်ကြသေးတယ်"

အခု တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်သူတွေကိုလည်း ငါတို့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သင့်တယ်။ ပြန်ချရမယ်။ ပြန်ဆော်ရမယ်။

"မင်းတို့ ဘယ်လို ဆော်မှာ တုံး"

ကျွန်တော့်အမေးကို ပြန်လည်ဖြေဆိုသူက ခေါင်းတုံးပြောင်အုန်းမောင်။

"ဒီမယ်သူငယ်ချင်း ၊ ငါတို့ ဟာ အရွယ်ရောက်နေပြီကွ၊ အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ စစ်ထဲဝင်မှာ ပေါ့ကွ၊ စစ်ထဲဝင်မှာ ပေါ့"

"ဘာ....."

"စစ်ထဲဟုတ်လား၊ စစ်ထဲ"

ခေါင်းတုံးပြောင်အုန်းမောင် စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ပြီး အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

"အောက်အီးအီးအွတ်"

သန်းခေါင်ကြက်ပင် တွန်ချေပြီကော။

*

(၆)

ယခင်က အိပ်ရာထဲ ရောက်ပြီဆိုသည် နှင့် ခေါင်းချလျှင် အိပ်ပျော်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် ယခုတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

သန်းခေါင်ကြက်တွေ အကြိမ်ကြိမ်တွန်သော်လည်း မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်လျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကား အတွေးပေါင်းစုံ သံသရာ လည်ရာ ကာလမဟုတ်လား။

ညက နက်သည် ထက် နက်လာသည်။ ခွေးအူသံနှင့် ကျီးပြီသံကို ကြားရသည်။ ကျီးပြီသံကို ကြားရသည် ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေးတို့ က ကန်တော်ကြီးကနေဒီကျွန်းဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ကျီး၊ ပျားနှင့် ပုရွတ်ဆိတ်လေးများက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင် နေကြသလိုပင်။

"ဟင်း....."

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူတို့ သည် တိရစ္ဆာန်များ ပင် ဖြစ်ကြငြား အမျိုးကို ချစ်ကြသည်။ အမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ကြသည်။

ရန်သူကို အကြီးအငယ်ခွဲခြားပြီး တွန့်မနေကြ။ တွေဝေမနေကြ။ အသည်းပေးရမလား၊ အသက်ပေးရမလား....အသင့်။ ငါကား ... ဘာလဲ ...လူ။

"ဗွီ...."

အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် လွင့်မျောနေသော ကျွန်တော်သည် လက်ခေါက်မှုတ်သံကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် လေးနာရီထိုးပြီ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာဘေးမှ ပြတင်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မောင်ငယ်၊ လှကြည် စိန်ဝင်းနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်အုန်းမောင်တို့ ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ပြီး...သူတို့ လက်ထဲတွင် လည်း အထုတ်အပိုးကိုယ်
စီနှင့်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ...ငါလူကွ"

အဓိပ္ပာယ်နက်ရှိုင်းလှသော ကျွန်တော့်စကား ။ ထိုစကားကို သူတို့
ကြားကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ လေးယောက်စလုံး လက်မများ
ထောင်ပြကြသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများကို လွယ်အိတ်ထဲ
သို့ ထိုးထည့်ကာ သူတို့ ဆီသို့ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ခဏနေဦး"

ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ကိုလည်း "ကာ" ပြလိုက်ရသေးသည်။ ။
ဖေဖေသိအောင် ဖေဖေဆီ စာရေးရဦးမည်လေ။

ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဗြင်းခနဲ ဆွဲဆုတ်
လိုက်သည်။ ။ ပိုင်းလော့ဖောင်တိန်ကလည်း ယခုမှ ပို၍ ညက်နေသွက်
နေလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ရေးပြီးသားစာရွက်ကို ကျွန်တော့်အိပ်ရာ ခေါင်းအုံး
ပေါ်သို့ ဖြန့်ပြီးတင်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ရေးပြီးသား
စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

သေသေချာချာ ဖေဖေ နားလည်ပါလိမ့်မည်။ ဖေဖေ နားလည်ပါလိမ့်
မည်။

သို့

ဖေဖေ.....

"ငါးကလေးတွေ ချမ်းနေပြီ" ဖေဖေရေ

ငါးကလေးတွေ ချမ်းနေပြီ။

ချစ်သားကျော်ကျော်။

သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

*